

Hồi Thứ Ba Mười Ba **LÂM TRẦN NHẬP MA**

Hàn Tiểu Tranh càng nghĩ càng thấy hồ đồ. Bấy giờ, Hàn Tiểu Tranh đã sao lãng những đao quang kiếm ảnh xung quanh mình, chỉ còn mang từng biến từng biến Thiếu Lưu Kiếm Pháp, Thiên Cơ Kiếm Pháp trong ý thức ra thi triển.

Hai bộ kiếm pháp này đều là võ lâm tuyệt học, đặc biệt là bộ sau, càng là cảnh giới tối cao của võ học. Cho nên mặc dù Hàn Tiểu Tranh dường như đã rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, nhưng Hàn Tiểu Tranh xuất chiêu vốn không cần phải suy nghĩ đối phương làm sao công kích lại, chỉ cần đánh ra từng chiêu từng chiêu theo thứ tự.

Nếu là người tầm thường đối địch như vậy thì e rằng đã chết đến mấy trăm lần rồi. Nhưng mỗi chiêu trong Thiên Cơ Kiếm Pháp đều là công thủ kiêm bị, huyền cơ vô hạn. Nếu trong lòng có nhiều nghĩ ngợi, lo trước lo sau trong lúc sử dụng thì uy lực của nó sẽ bị giảm đi rất nhiều, còn như cách thức quen cả mình mà Hàn Tiểu Tranh đang dùng thì lại vô tình phát huy được mạnh mẽ sự huyền diệu của nó.

Lê Viên Tứ Quái và Tất Lăng Phong cuồn công không ngừng.

Hàn Tiểu Tranh thì đã lạc vào một loại trạng thái trầm tư đến kỳ lạ.

Công lực Hàn Tiểu Tranh đánh ra cũng càng lúc càng mãnh liệt. Động lực vô hình như sóng lớn trào dâng, lấy thân mình làm trung tâm, cuốn trôi tất cả mọi thứ xung quanh ra ngoài.

Lê Viên Tứ Quái đã từng lĩnh giáo loại chân lực hóa cảnh siêu phàm thoát tục đó của Hàn Tiểu Tranh, nên cũng không lấy làm lạ, còn Tất Lăng Phong thì không khỏi kinh sợ.

Đặc biệt là Tất Lăng Phong nhìn ra Hàn Tiểu Tranh dường như đã hồn lìa khỏi xác, mỗi chiêu mỗi thức đều đánh ra dựa vào quán tính, thế mà lại có thể hóa giải hết từng thế công kích của mình và Lê Viên Tứ Quái liên thủ, đây đúng là một sự kỳ diệu chỉ có trong thần thoại.

Đã mấy lần Tất Lăng Phong thử loạn công, nhưng sau khi xuất chiêu thì lập tức phát hiện chiêu sau của Hàn Tiểu Tranh đã phong bế chỗ hở của chiêu trước một cách thật nghiêm mật. Nếu lúc này vẫn chưa biết khó mà lui ra thì sẽ lãnh trọn chiêu tiếp theo.

Cô Độc Mạt cũng đã phải vất vả vì điều này, bấp tay của hấn cũng bị Hàn Tiểu Tranh chém trúng trong trạng thái cổ quái như vậy.

Số người bên ngoài đều dùng thương nhưng lại không đánh mà lui.

Tương phản, có vài người công lực yếu đã bị chân khí vô hình của Hàn Tiểu Tranh ép vào ngực, làm cho khó thở.

Lúc này, công lực của Hàn Tiểu Tranh đã phát huy đến thành thứ ba Phật Diện Phật Tâm của Thiên Cơ Thần Công.

Sắc mặt của Lê Viên Tứ Quái đã bắt đầu chuyển sang màu trắng, bộ pháp cũng bắt đầu loạn, cước bộ của Thiên Mê Hoa Đán đã có phần lạng choạng.

Nếu lúc này Hàn Tiểu Tranh đột nhiên phát động công kích mãnh liệt hơn nữa thì sợ rằng bọn họ phải lập tức tháo chạy ra ngoài đến ngàn dặm mới dám ngừng. Mười mấy giáo chúng của Vô Nhai Giáo trợn mắt há mồm theo dõi, chiến cục kỳ dị như vậy đích xác là chưa từng nghe qua, chưa từng nhìn thấy.

Cuối cùng, Cô Độc Mạt và Thiên Mê Hoa Đán cùng phun máu, lạng choạng thoái lui.

Tất Lăng Phong giật mình, nghĩ thầm: “E rằng không xong rồi!”

Giữa muôn vàn đao quang kiếm ảnh bên người, Hàn Tiểu Tranh đột nhiên xoạc đùi ngồi xuống đất.

Lập lại cảnh tượng của ngày hôm qua.

Chúng nhân bị cử động ngoài dự liệu này của Hàn Tiểu Tranh Tiều Tranh làm cho giật thót, đều đồng loạt lui về phía sau.

Đây tất nhiên là một loại bản năng của bản thân họ.

Tất Lăng Phong nghi hoặc không hiểu gì cả. Hồ Đồ Vô Sinh định thần lại rất nhanh, lớn tiếng nói: “Tên tiểu tử này lại giả thần lộng quỷ!”

Tất Lăng Phong ngạc nhiên hỏi: “Nhạc huynh đệ biết hấn từ trước rồi à?”, trong bụng hấn lại nghĩ thầm: “Nếu người đã biết hấn từ trước thì sao không nói sớm, làm hại Hoa đường chủ bị hại vô cớ?”

Nhạc Bất Chi đáp: “Kẻ đả thương bọn ta ngày hôm qua chính là hấn. Chỉ là hấn thay hình đổi mặt nên ta chưa nhận ra, nhưng có thể nhìn ra được từ võ công của hấn. Dưới gầm trời này lại có được mấy người vừa biết Thiếu Lưu Kiếm Pháp, vừa biết Thiên Cơ Thần Công!”

Tất Lăng Phong kinh hoàng hỏi lại: “Người... người nói hấn biết Thiên Cơ Thần Công?”

Mặc dù hỏi vậy, nhưng trong bụng hấn đã có phần tin rồi, bởi vì trên đời đâu có mấy loại võ công kinh thế hãi tục như vậy?!

Thiếu Lưu Kiếm Pháp, Thiên Cơ Thần Công.

Người này nhất định có những chuyện không thể để người ta biết.

Nhạc Bất Chi nói: “Hôm qua, sau khi hấn đả thương bọn ta, cũng đột nhiên thành ra thế này, không ngờ hôm nay cũng giống như vậy! Nói ra thật hổ thẹn, lúc đó bọn ta hoài nghi hấn đang có huyền cơ gì đấy, cho nên cuối cùng cũng không dám ra tay mà nhân cơ hội bỏ chạy!”

Tất Lăng Phong liếc Nhạc Bất Chi một cái, rất bội phục sự thành thật thẳng thắn

của Nhạc Bất Chi. Người trên giang hồ, có ai lại đem chuyện đáng xấu hổ của mình nói ra được? Hơn nữa ở đây lại còn có thêm mười mấy người thân phận địa vị đều thấp hơn hẳn.

Tất Lăng Phong quan sát Hàn Tiểu Tranh thật kỹ càng, chỉ thấy hai gò má Hàn Tiểu Tranh ửng đỏ lại mang một nụ cười mỉm trên mặt, đáng vẻ rất trầm tĩnh.

Tất Lăng Phong dù kiến thức quảng bác, hiểu biết rộng rãi, nhưng cũng chưa từng gặp chuyện cổ quái như vậy.

Cô Độc Mạt giận dữ nói: “Ta thấy hẳn nhất định là đột nhiên hư nhược sau cuộc loạn chiến nên muốn dùng cách ngừng lại để phá vây! Hôm qua chúng ta mắc lừa nó, nhưng hôm nay không thể để nó đánh lừa nữa, chúng ta hãy giết chết tên tiểu tử này báo thù cho ngũ đệ!”

Nhạc Bất Chi nhìn về Tất Lăng Phong.

Tất Lăng Phong nhè nhẹ lắc đầu: “Nếu là hẳn làm bộ thì sức chúng ta vốn không giết nổi hẳn, nhưng khả năng này không lớn. Trên đời này không có người nào đột nhiên ngừng tay với người đang cùng mình ác đấu, rồi lại làm bộ như vậy để đánh lừa đối phương, điều này về tình về lý đều không đúng. Cho nên bộ dạng của hẳn như vậy nhất định là thân bất do kỷ, như là hẳn có chứng bệnh tật gì đó vô cùng kỳ quái, loại bệnh tật này sẽ phát tác khi hẳn phát huy công lực đến một cảnh giới nhất định nào đó, đương nhiên cũng có khả năng khác. Tóm lại, hẳn không phải vì bị võ công của chúng ta chế ngự, nếu bây giờ ra tay giết hẳn thì e rằng sẽ mất đi sự lỗi lạc!”

Nhạc Bất Chi trước giờ đều khinh thường loại giang hồ đạo nghĩa như vậy, cứ theo ý hẳn thì nếu Hàn Tiểu Tranh thật sự không làm chủ được bản thân mình, đây chính là cơ hội tốt để báo thù.

Nhưng hẳn trước giờ rất tôn trọng vì bằng hữu Tất Lăng Phong này, nên khi Tất Lăng Phong nói như vậy, hẳn liền nghe lời Tất Lăng Phong, chỉ là trong lòng có chút ít không vui.

Hoa Tịnh nói: “Chúng ta có thể tạm thời không giết hẳn, nhưng ít nhất cũng phải giam hẳn lại. Đợi hẳn tỉnh lại rồi tính sau”.

Tất Lăng Phong suy nghĩ một lúc rồi gật gật đầu.

Nhưng không ai dám mạo hiểm đến gần Hàn Tiểu Tranh, mặc dù phân tích của mọi người đều cho rằng Hàn Tiểu Tranh không phải đang sử trá, nhưng thật sự phải động thủ thì lại có chút ít lưỡng lự.

Một người của Vô Nhai Giáo không biết tìm được ở đâu một sợi dây thừng dài, bị phân làm mấy khúc phải nối với nhau bằng cả mớ gút, rồi tròng vào người Hàn Tiểu Tranh.

Tất Lăng Phong thấy vậy, vừa tức mình vừa buồn cười, nói: “Cái thứ này trói giữ được hẳn sao?”.

Tất Lăng Phong thò tay và ngực áo lấy ra một nén bạc, dùng kiếm vót làm mấy miếng, lại dùng lực xoa niết làm thành hình hạt đậu. Tất Lăng Phong nắm chặt trong lòng bàn tay rồi vung tay một phát, ném đậu bạc bắn vào huyệt đạo của Hàn Tiểu Tranh.

Thủ pháp vừa nhanh, vừa khéo, vừa gọn.

Liền thấy thân người Hàn Tiểu Tranh bị ngân đậu bắn trúng, ngã sấp về phía trước.

Quả đúng theo dự đoán của Tất Lăng Phong.

Mối nặng trong tim mọi người bấy giờ mới được trút xuống, lại càng kỳ lạ hơn là tất cả mọi việc thật không tầm thường chút nào.

Lập tức có người xông lên như muốn áp chế Hàn Tiểu Tranh lúc này đã bị điểm vào huyệt đạo.

Trong chớp mắt, không trung đột nhiên vang lên một thanh âm như muốn xé nát không gian, có ám khí phóng vào!

Chúng nhân kinh hãi, sau đó tất cả đã bị chìm vào bóng tối, vì tất cả đèn trong đại sảnh đã bị dập tắt.

Tựa hồ có một trận gió nhẹ lướt qua trong đại sảnh.

Trong sảnh nhất thời đại loạn.

Tất Lăng Phong vội vàng hét lớn: “Xin các vị chớ hoảng loạn, để tránh bị người khác thừa nước đục thả câu!”

Hắn vừa hét lên, chúng nhân đều lập tức yên lặng.

Chỉ là lại qua một lúc yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có chút gì đó không bình thường.

“Xoạch” một tiếng, có người đánh lửa rồi mời lửa đến khắp các đèn trong sảnh.

Có người hoảng sợ la lên: “Mất tiêu rồi!”

Mọi người lúc này mới phát hiện Hàn Tiểu Tranh vừa té xuống đất đã biến mất rồi.

Thần sắc của mọi người đều biến.

Là Hàn Tiểu Tranh tự chạy thoát, hay có người đến cứu Hàn Tiểu Tranh?

Hiển nhiên là cái sau rồi! Bởi vì mắt mọi người vốn đang tập trung nhìn về Hàn Tiểu Tranh, cho nên lúc Hàn Tiểu Tranh dùng ám khí dập tắt tất cả ánh đèn trong sảnh thì không thể nào không có người nhìn thấy động tác của Hàn Tiểu Tranh.

Nếu Hàn Tiểu Tranh thật sự làm được điều này thì Hàn Tiểu Tranh vốn chẳng cần bỏ chạy.

Vậy thì ai là người cứu Hàn Tiểu Tranh đây? Người đó có thể dùng thế nhanh hơn sét đánh, che mắt bịt tai tất cả người xung quanh để cứu thoát Hàn Tiểu Tranh,

thì võ công nhất định là trác tuyệt bất phàm!

Tại sao Vô Nhai Giáo lại đột nhiên có thêm nhiều địch thủ lợi hại như vậy?

Khi Hàn Tiểu Tranh tỉnh lại, Hàn Tiểu Tranh bị chính hình dạng của mình làm cho giật mình, vì trên người chỉ mặc có một cái quần đùi, trên người thì đầy những ngân châm lớn lớn nhỏ nhỏ, hình dạng đó giống hệt một con nhím màu bạc.

Dường như đang nửa đêm.

Đây là một căn nhà rất nhỏ, đèn trong nhà đang cháy nhưng ánh sáng rất mờ, khiến cho mọi thứ đều hiện ra có vẻ quỷ bí huyền hoặc.

“Người tỉnh rồi à?”, một giọng nói khàn khàn cất lên.

Hàn Tiểu Tranh lại bị âm thanh này làm cho giật mình, bởi vì Hàn Tiểu Tranh không chú ý rằng trong nhà vẫn còn người khác. Nếu không phải toàn thân đang bị châm đầy kim thì Hàn Tiểu Tranh đã sớm nhảy ra khỏi giường rồi.

Hàn Tiểu Tranh nhìn về hướng phát ra giọng nói, bấy giờ mới nhìn thấy có một người đang ngồi bên cạnh cái tủ gần đó, cả người người đó như ẩn trong bóng tủ, Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy chỉ là bóng một cái mái hiên tròn tròn thật mờ ảo.

Hàn Tiểu Tranh định thần, hỏi: “Người là người nào?”

Người ấy trầm giọng đáp: “Bây giờ vẫn chưa phải lúc cho người biết, sau này người sẽ biết ta là ai”.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Sao ta lại ở nơi này?”

Người ấy đáp: “Có phải người cảm thấy trước khi đến đây, người vốn đang ở trong nhà một bà lão không? Ở đó, người đã kịch chiến một trận với năm người có diện mạo cổ quái?”

Hàn Tiểu Tranh im lặng một lúc, hồi ức trong đầu Hàn Tiểu Tranh hiện rõ ra tình cảnh giao thủ lần đầu tiên với Lê Viên Ngũ Quái, bất giác nói: “Không sai!...”. nhưng người kia lại cắt ngang lời nói của Hàn: “Sai rồi! Trước khi đến đây, người đang ở trong một đại sảnh, trong đại sảnh này có một cỗ quan tài, trong quan tài là thi thể Bốc đường chủ của Vô Nhai Giáo!”

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc, nói: “Không thể nào, ta vốn chẳng thấy cỗ quan tài nào cả!”

Người ấy thở dài một hơi rồi nói: “Người khoan hãy kích động, hãy để ta kể lại những chuyện xảy ra sau cuộc kịch đấu giữa người và Lê Viên Ngũ Quái!”

Rồi đem toàn bộ sự việc Hàn Tiểu Tranh hai lần kịch chiến cùng Lê Viên Ngũ Quái kể lại một lượt cho Hàn Tiểu Tranh nghe, hần kể rõ ràng đến như sự việc xảy ra với chính bản thân mình vậy.

Hàn Tiểu Tranh hỏi gặng: “Ý của người là trong mỗi một lúc, ta có thể đã biến thành một người khác, đã thay Thần Thủ giết không ít người rồi?”

Người ấy đáp: “Không sai!”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Tại sao lại như vậy?”

Người ấy đáp: “Đây là có liên quan tới võ công mà người luyện!”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Người nói Thiên Cơ Thần Công?”

Người ấy đáp: “Đúng, chính là Thiên Cơ Thần Công. Thật ra, Thiên Cơ Thần Công người luyện chưa phải đã đủ, mà chỉ mới một nửa thôi! Vì bí cấp mà người xem, nội dung chỉ có một nửa, cho nên dù người có luyện đến cảnh giới cao nhất thì vẫn còn không ít khiếm khuyết!”

Hàn Tiểu Tranh giật thót mình, Hàn Tiểu Tranh hỏi: “Thần Thủ có biết việc này không?”

Người ấy đáp: “Hắn đương nhiên biết. Chính vì hắn biết nên hắn mới không luyện mà để người luyện”.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Dụng tâm của hắn khi để ta luyện bản bí cấp này là do đâu?”

Người ấy đáp: “Thiên Cơ Thần Công có hai phần, vốn đều nằm trong tay Thần Thủ, nhưng khi hắn luyện đến thành thứ hai thì một nửa kia đột nhiên biến mất vô ảnh vô tông, cho nên hắn không luyện tiếp nữa”.

“Đấy là vì sao?”

“Vì hắn biết nếu luyện như vậy thì khi luyện đến thành thứ ba mà không thể luyện tiếp nữa, sẽ để lại hậu hoạn. Điểm này có cảnh thị ở phần sau, còn người xem là phần đầu nên người không biết, nhưng Thần Thủ thì biết!”

Hàn Tiểu Tranh lúc này mới hiểu rõ nguyên nhân thật sự tại sao Thần Thủ không luyện loại võ công này.

Người ấy nói tiếp: “Hắn để người luyện xong nửa phần đầu, khi người phát huy đến thành thứ ba thì sẽ bắt đầu xuất hiện tật trạng “Hồn Phi Phách Tán” được ghi trong phần sau, công lực của người khi đạt tới cảnh giới cao nhất sẽ đột nhiên tạm thời thất tán, càng đáng sợ hơn nữa là ký ức của người cũng sẽ biến mất. Cho nên lần đầu tiên người ác đấu với Lê Viên Ngũ Quái, sau khi đả thương bọn họ, công lực của người cũng đột nhiên mất sạch, đồng thời mất cả trí nhớ!”

“Lúc này Thần Thủ mới cứu người về, hắn chỉ cứu lại nhục thể của người mà không cứu tinh ký ức của người, nên chỉ cần hắn cảm thấy được, hắn nói gì người cũng tin nấy. Từ đó, người bắt đầu biến thành một con cờ trong tay hắn, rồi giúp hắn đối phó với người của Vô Nhai Giáo!”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Oán thù giữa hắn và Vô Nhai Giáo rất sâu đậm chẳng? Hắn có thật là Lục Vương Gia? Có phải hắn đang vì Hoàng Thượng bình định phản loạn Vô Nhai Giáo không?”

Người ẩn trong bóng tối ấy cất một giọng cười lạnh lùng rồi nói: “Hắn đích xác là Lục Vương Gia, nhưng Hoàng Thượng với hắn trước nay đều bất hòa, làm sao có

thể ủy thác nhiệm vụ trọng đại như vậy cho hắn được? Hơn nữa, tổ chức của Vô Nhai Giáo rất lớn mạnh, kết cấu tuy phức tạp nhưng từ khi nó được thành lập đến nay chưa hề bội phản triều đình! Mục đích Thần Thủ làm như vậy, một là vì hắn đoán rằng nửa bộ Thiên Cơ Thần Công đang nằm trong tay Vô Nhai Giáo, bởi vì ngoài người của Vô Nhai Giáo ra, thiên hạ không người nào có thể lực có thể lấy được bí cấp Thiên Cơ Thần Công mà hắn xem như tính mệnh của mình vậy! Ngoài ra, Thần Thủ có dã tâm rất lớn, hắn nhận định rằng chỉ có Vô Nhai Giáo mới đủ sức cản trở hắn. Cho nên hắn nhất định phải lập kế diệt trừ Vô Nhai Giáo!”

“Còn người luyện được nửa bộ Thiên Cơ Thần Công như ngươi, vô tình lại chính là công cụ tốt nhất giúp hắn thành công, vì ngươi võ công cao nhưng lại có một điểm yếu chí mạng mà chỉ có một mình hắn biết. Cho nên hắn có thể lợi dụng ngươi mà không cần lo lắng không khống chế được ngươi!”

“Để khơi dậy thù hận của Vô Nhai Giáo với ngươi, hắn đã dùng nhiều biện pháp, đầu tiên là cố ý bố trí nghi trận, cho người của hắn bắt cóc A Vân...”.

Hàn Tiểu Tranh không còn chú ý đến số ngân châm trên người, bật dậy: “Cái gì? Người nói A Vân là do người của Thần Thủ bắt đi?”

Người kia cười nhạt, đáp: “Ngoài hắn ra, còn ai có thể bắt người đi trước mắt ngươi và hắn?”. Hàn Tiểu Tranh nghĩ lại, không khỏi run lên.

Vì tình cảnh Hàn Tiểu Tranh phát hiện hôm đó có khá nhiều điểm không thể giải thích, hôm nay được người kia chỉ ra nên mọi thứ đều được giải mở.

Hôm đó, sau khi nghe tiếng huyền oán, Hàn Tiểu Tranh lập tức lướt ra, chính là lúc đang đuổi theo người mặc đồ trắng thì Thần Thủ đột nhiên xuất hiện, nhìn bộ dạng giống như đang rượt theo người mặc đồ trắng, kỳ thực là đang cản trở Hàn Tiểu Tranh, sau khi Hàn Tiểu Tranh đối quyền với hắn thì tốc độ tự nhiên chậm lại. Người mặc đồ trắng sau trúng ám khí bị thương cũng là giả, bạch y nhân vừa phóng qua tường, ở dưới đã có người tiếp ứng, một người dùng máu giả đổ ra rồi chạy về một hướng, còn bạch y nhân kia mang theo A Vân tiến vào trong vương phủ qua một cách cửa lớn. Bất luận thế nào, Hàn Tiểu Tranh cũng không nghĩ ra bạch y nhân sau khi vượt qua bức tường, lại quay vào trong viện.

Nói vậy, những vết máu mà Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy đều là do bọn chúng một tay an bài?

Người kia nói: “Từ lúc A Vân bị bắt cho đến khi người tìm đến Bốc đường chủ của Vô Nhai Giáo, toàn là do Thần Thủ sắp xếp, bao gồm cả Túc Xích Bố Trang, Kim Lão Lang Trung, Nhậm Đạt, Hồ Cổ Nguyệt trong đó, toàn là người của Thần Thủ. Sau khi từng người bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, tất cả đều có kết quả giống nhau”.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Giết người diệt khẩu?”

“Không sai! Đây cũng là ác hữu ác báo. Mục đích của Thần Thủ là khiến cho

giữa người và Vô Nhai Giáo thủy hỏa bất dung, nên khi người đánh bại nhưng chưa giết Bốc Thuyết, thì hấn cho người ra tay hoàn tất việc này”.

Hàn Tiểu Tranh bấy giờ mới tỉnh ngộ. Từ trước đến nay Hàn Tiểu Tranh cho rằng mình không hề giết Bốc Thuyết, nhưng người của Vô Nhai Giáo lại cứ nghiền chặt lấy mình không thả, thì ra là do nguyên nhân này đây!

Hàn Tiểu Tranh lại chợt nghĩ ra điều gì, Hàn Tiểu Tranh nói: “Người nói theo kế hoạch giữa ta và Thần Thủ thì hấn sẽ phái người đến tiếp ứng, vậy sao hấn lại thay đổi chủ ý? Nếu hấn cứu ta thoát ra, sau này chẳng phải lại có thể lợi dụng ta sao?”

Người ấy đáp: “Nếu lại có thêm người thay thế người, tại sao không thử dùng người mới đó? Không ngừng biến hóa công cụ có thể khiến cho mục đích đối phó Vô Nhai Giáo của Thần Thủ xuất kỳ chế thắng. Người đã giết đường chủ của bọn họ, nên toàn thể Vô Nhai Giáo đều đang chú ý đến người, cục diện này tất sẽ có tác dụng ảnh hưởng đến người cực lớn. Và đến lúc đó, nếu như người chết đi thì Vô Nhai Giáo sẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm, còn Thần Thủ thì nhân cơ hội này, lại đưa ra một người mới, võ công cũng cực cao, cục diện này lại làm cho Vô Nhai Giáo càng loạn!”

Hàn Tiểu Tranh nghiêng rằng: “Nói như vậy, hấn cho ta xuất hiện trong tang lễ Bốc Thuyết, chính là muốn an bài cái chết của ta chẳng?”

Thanh âm trầm trầm đáp: “Chính là như vậy!”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Nói thế thì trong tay hấn còn không ít người có thể lợi dụng?”

Thanh âm trầm trầm đáp lại: “Bọn người Tả Chi Nhai, Thiên Tâm Kiều Oa Hạ Vũ, Doãn Phi Dương đều là những nhân vật võ công trác tuyệt!”

Hàn Tiểu Tranh đáp: “Bọn... Bọn họ đều luyện thành Thiên Cơ Thần Công rồi ư?”

“Không, nên nói rằng luyện thành một phần Thiên Cơ Thần Công như người, kỳ thật luyện thành nửa phần đầu không khó như Thần Thủ nói. Hơn nữa, Tả Chi Nhai, Hạ Vũ đều là những nhân vật có bản lĩnh hơn người, chỉ là thời gian luyện thành chậm hơn người mà thôi.

Nhưng đối với Thần Thủ mà nói, bọn họ có một chỗ lợi chính là dễ kiểm soát hơn người. Cho nên, sau khi bọn họ luyện thành nửa phần đầu của Thiên Cơ Thần Công, Thần Thủ tất nhiên sẽ để bọn họ thay thế người, còn trước đó thì cho người đi thí mạng với người của Vô Nhai Giáo, chẳng phải là rất tốt đó sao?”

Hàn Tiểu Tranh lớn giọng nói: “Không, Tả Chi Nhai không phải là người dễ bị khống chế như vậy!”

Người kia đáp: “Người nói rất chính xác, thành phủ của Tả Chi Nhai rất sâu rộng, khó khống chế nhất ; Đáng tiếc, hấn có một chỗ yếu chí mạng, đó là Đoạn Như Yên Đoạn cô nương!”

Hàn Tiểu Tranh không ngăn được kinh ngạc, trầm tư một lúc rồi nói tiếp: “Đoạn cô nương đã bị hại, Tả Chi Nhai không ngừng truy tìm chân hung để báo thù cho nàng, trừ phi Thần Thủ lợi dụng là điểm này?”

“Không sai!”

“Vậy hung thủ chân chính rốt cuộc là ai? Là Tả Trường Tiểu cha của Tả Chi Nhai, cũng chính là Lữ Nhất Hải ; hay là người của Vô Nhai Giáo, hoặc giả lại là Thần Thủ làm?”

“Đều không phải”

Hàn Tiểu Tranh lại càng kinh ngạc: “Vẫn còn người khác có liên quan đến Đoạn cô nương sao? Đúng rồi, người của Vọng Ưu Cung! Nhất định là người của Vọng Ưu Cung giết chết cô ấy!”

Người trong bóng tối lại cười nhạt rồi nói: “Đều sai hết, sự thật là không hề có người giết nàng!”

Hàn Tiểu Tranh thất sắc: “Người nói là nàng tự sát mà chết ư? Không, không thể nào! Một người làm sao có thể tự sát thân vong trong một thời gian ngắn như vậy?”

Người kia ho một tiếng rồi nói: “Ta không nói cô ấy tự sát thân vong, bởi vì cô ấy vốn chưa chết!”